

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. září 2011 **odvolání obžalovaných Ing. J. J.,** nar. XXXX, trvale bytem XXXX a **M. J.,** nar. XXXX, trvale bytem XXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově ze dne 10.3.2011, č.j. 1T 234/2010-81, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obou obžalovaných z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní Ing. J. J. a M. J. oba uznáni vinnými přečinem neoprávněného zásadu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, protože společným jednáním ve dnech 28.6.2010, 12.7.2010, 30.8.2010 a 6.9.2010 bránili a nejméně do 24.1.2011 stále brání obchodní společnosti XXXX s.r.o., se sídlem ve XXXX, IČ: XXXX, zastoupené jednatelem M. L., nar. XXXX, ke vstupu a prohlídce rodinného domu č. p. XXXX na ulici XXXX, jenž je ve výlučném vlastnictví obchodní společnosti XXXX, s.r.o., tak jak jim bylo stanoveno na základě usnesení o návrhu na předběžné opatření Okresního soudu ve Vyškově, ze dne 10.6.2010, č. j. 9 C 294/2009-76, které se stalo vykonatelným dne 25.6.2010 ve smyslu ustanovení § 76d písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Oba obžalovaní byli za to odsouzeni k peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 300,- Kč, tj. celkem 15.000,- Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře dvou měsíců.

Proti uvedenému rozsudku podali oba obžalovaní v zákonem stanovené lhůtě odvolání směřující do všech jeho výroků. Obžalovaní nesouhlasí s rozhodnutím soudu I. stupně, neboť se necítí být vinnými a v písemném odůvodnění podaného odvolání poukázali na to, že svoji vinu již od zahájení trestního stíhání popírají, neboť jsou přesvědčeni, že se žádného protiprávního jednání nedopustili. Oba obžalovaní shodně tvrdili, že byli v domnění, že předběžné opatření vydané Okresním soudem ve Vyškově dne 10.6.2010 pod č.j. 9 C 294/2009-76 nebylo vykonatelné a nemohlo tedy nabýt právní moci. Takto poukázali na svoji obhajobu uplatňovanou již v řízení před soudem I. stupně a v této souvislosti namítali, že v žádném případě nemohou souhlasit s tím, že tato jejich obhajoba je pouze účelová. Dále poukázali na judikaturu Ústavního soudu, podle které při trestněprávním posuzování jednání, které má z občanskoprávního pohledu podobu sporu o existenci užívacího práva, je nutno primárně vycházet z pohledu práva občanského a zvažovat, zda jsou dány podmínky pro použití krajního právního prostředku – trestního práva. Poukázali přitom na základy trestní odpovědnosti a nutnost respektování principu ultima ratio (chápaného z ústavního hlediska) a takto na princip

subsidiarity trestní represe. Poukázali na náleží Ústavního soudu ÚS 413/04 ze dne 3.3.2005 a v té souvislosti upozornili na skutečnost, že řízení o samotném vyklizení předmětných nemovitostí dosud nebylo pravomocně skončeno a rovněž tak nebylo pravomocně skončeno řízení o určení vlastnictví předmětných nemovitostí. Obžalovaní se domnívají, že uvedené skutečnosti měly vést soud I. stupně k závěru, že popsané jednání není trestné. Závěrem podaného odvolání oba obžalovaní navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí, případně aby sám ve věci rozhodl tak, že se oba obžalovaní podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťují obžaloby.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal podle hledisek 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a správnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání obou obžalovaných, přezkoumal také řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad. Odvolací soud dospěl poté k závěru, že podaná odvolání obžalovaných nejsou důvodná. V řízení před soudem I. stupně byly provedeny všechny potřebné důkazy, které mohly přispět k objasnění věci, a provedené důkazy soud I. stupně hodnotil jak jednotlivě, tak i ve všech zjištěných souvislostech. Na podkladě provedených důkazů učinil soud I. stupně úplná a správná skutková zjištění tak, jak jsou popsána ve výrokové části napadeného rozsudku a o nichž nevznikají žádné pochybnosti. Obžalovaní nepopřeli, že bránili a stále brání uvedené obchodní společnosti, zastoupené jednatelem M. L., ve vstupu a prohlídce rodinného domu, znovu však opakují svoji obhajobu, že jejich jednání není trestné, neboť jsou v domnění, že předběžné opatření, proti kterému podali řádně a včas odvolání, není vykonatelné. Již soud I. stupně se touto obhajobou obžalovaných náležitě zabýval a tuto prověřoval a ve svých právních závěrech vycházel jednak ze svědecké výpovědi M. L., statutárního zástupce firmy XXXX, z obsahu spisu Okresního soudu ve Vyškově sp. zn. 9 C 294/2009 a z výpisu z katastru nemovitostí týkajícího se předmětné nemovitosti. Soud I. stupně podloženě konstatuje, že v současné době probíhá již spor o vyklizení nemovitosti, nikoliv o vlastnictví, o kterém bylo již rozhodnuto. Spor o vyklizení předmětné nemovitosti není dosud pravomocně ukončen, ve věci však bylo vydáno předběžné opatření, a to usnesení o předběžném opatření tak, jak je citováno v napadeném rozsudku, které oba obžalovaní obdrželi do dne 25.6.2010 a kterým jim bylo uloženo, aby ve stanovené době umožnili obchodní společnosti XXXX, s.r.o. vstup a prohlídku uvedených prostor. Soud I. stupně v napadeném rozsudku správně dovozuje, že v daném případě je předběžné opatření vykonatelné od doručení oběma obžalovaným a skutečnost, že tito podali proti usnesení o předběžném opatření odvolání, nemůže mít vliv na jeho vykonatelnost. Již ze samotného charakteru rozhodnutí o předběžném opatření je nesporné, že je předběžně vykonatelné a oba obžalovaní to nepochybně věděli. Soud I. stupně považoval jejich obhajobu za účelovou, když přitom poukázal na příslušná ustanovení občanského soudního řádu a také na skutečnost, že obžalovaní vedou dlouhodobé občanskoprávní spory týkající se předmětné nemovitosti a opakovaně odmítají respektovat rozhodnutí soudu. Soud I. stupně vzal v úvahu judikaturu Ústavního soudu týkající se řešení obdobných případů a jejich posouzení z hlediska trestněprávního, a to i v případě, že řízení o samotném vyklizení nemovitosti nebylo dosud pravomocně skončeno. Odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně na podkladě úplných a správných skutkových zjištění dovedl také odpovídající závěry týkající se viny obou obžalovaných. V napadeném rozsudku se náležitě zabýval naplněním všech zákonných znaků skutkové podstaty přečinu podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se obžalovaní dopustili ve spolupachatelství, za situace, že jak objektivní, tak i subjektivní stránka tohoto přečinu byla naplněna. Výrok o vině zůstal proto v napadeném rozsudku nezměněn.

Soud I. stupně také náležitě objasnil všechny okolnosti významné z hlediska stanovení druhu a výše trestu a všechny tyto okolnosti posoudil v návaznosti na zákonná kritéria uvedená

v § 39 trestního zákoníku. K osobám obou obžalovaných nejsou zjištěny žádné negativní připomínky a nejsou zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Obžalovaným byl uložen zcela mírný peněžitý trest v celkové výměře 15.000,- Kč u každého z nich a pro případ, že by tento peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře dvou měsíců. Takto uložené tresty nejsou nepřiměřeně přísné a jsou uloženy v souladu se všemi zákonnými hledisky. Odpovídají jak osobám obžalovaných, tak i samotným okolnostem případu a odvolací soud proto neshledal žádný důvod pro změnu napadeného rozsudku ve výroku o uložených trestech.

Vzhledem k tomu, že soud I. stupně rozhodl ve věci v souladu s prokázaným stavem věci a v souladu se všemi zákonnými hledisky, nebylo možno rozhodnout jiným způsobem, než tak, že se podaná odvolání obou obžalovaných jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu zamítají.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 29. září 2011

JUDr. Marie Večeřová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Koukalová